

ELİF'İN RÜYASI

H. Hüseyin Bahadır

- Bir öğlen üzeri Elif beşiğinde derin bir uykuya dalmıştı. Rüya perisi Elif'in mışıl mışıl uyuyuşunu seyretti bir süre. Sonra yavaşça alnına dokundu. Elif, kendisini kitaplığın rafında buldu birdenbire fakat sanki raf kocaman olmuştu; Elif üzerinde rahatça ayakta durabiliyordu. Asıl şaşırtıcı olan kitaplardı. Her biri bir apartman büyüklüğünde üç kocaman kitap... Her kitabın, tıpkı apartman gibi dışarıya açılan bir kapısı vardı. “Acaba girsem mi?” diye düşündü. Bir yandan çekiniyor ama çok da merak ediyordu. Boyası solup pembeleşmiş kitabın kapısını açıp içeri girdi.

Bir odaya açıldı bu kapı, içeride kısa kesilmiş kır saçlarıyla bir adam, masanın üzerine eğilmiş bir şeyler yazıyordu. Masanın her yerinde, yerde yığın yığın kâğıtlar vardı. Adam, Elif'i görünce gözlüğünün üzerinden baktı:

— Hoş geldin şeker arkadaşım. Bak şuradaki sehpanın üzerinde akide şekeri var. Bir tane al kendine.

Hemen bir şeker alıp ağzına atan Elif, cevap verdi:

— Hoş bulduk amca, benim adım Elif.

— Benimki de Reşat, Elif'çiğim.

— Şey, ne yaptığınızı öğrenebilir miyim?

— Tabii ki, bir kitap yazıyorum ben.

— Siz yazar mısınız?

Güldü Reşat Amca.

— Bilmem, sen nasıl istersen öyle diyebilirsin.

- Hım, anladım Reşat Amca, yazarsınız siz. Peki ama ne yazıyorsunuz şimdi?
- Uzun bir hikâye, Çalığışu'nun hikâyesi bu.
- Çalığışu mu? O, nasıl bir kuşmuş öyle, hiç duymadım.
Güldü Reşat Amca.
- Senin gibi Elif'çiğim, yaramazca bir kuş bu Çalığışu.
- Yaramaz mı ama siz benim yaramaz olduğumu nereden biliyorsunuz?
- Başka şeyleri de biliyorum; mesela göçmen kuşun arkadaşın olduğunu, kuşları çok sevdiğini... Hepsini babandan öğrendim.
- Babam mı? Ama siz benim babamı tanıyor musunuz?
- Yazarlar okurlarını tanırlar Elif'çiğim, babanı hem de küçük bir lise öğrencisiyken tanıdım.
- Yaramaz mıydı babam? Çalığışu'nu merak ettiğine göre.
Hınzırca gülümsedi Elif, Reşat Amca bir kahkaha koyuverdi.
- Onu ben söyleyemem, babana sor, dedi Reşat Amca.
- Öyleyse hemen gideyim, yaramaz mıydı babam, sorayım.
Kapıya koştu Elif fakat çıkar çıkmaz yine pembesi solmuş, beyaz kapılı bir kitap karşıladı onu. İçeriye girmeden edemedi. Bir ırmağın kenarında buldu kendini; mavi gözlü, dalgalı saçlı bir adam ırmakta kendi görüntüsüne bakıp:
- “Su başında durmuşuz
Çınarla ben” diyordu.
- Merhaba, dedi Elif.
- Merhaba Elif, hoş geldin.
- Adımı nereden biliyorsunuz?
- Reşat Bey ile konuşmalarınızı duydum.
- Siz de mi yazarsınız, çok mu seviyorsunuz çınarlar ile kedileri?
- Çok severim çınarlar ile kedileri Elif; domatesi, biberi, kalkan tavasını da severim... Evet, ben de yazarım ama benimkiler şiir.
- Şiir mi? Şiir nedir?
- Hani babanın geceleri sen yatarken sana söylediği bir şarkı var ya:

Elifbaman yapraklarında

Gemilerim yelkenli gemilerim

Giderler yamyamların memleketlerine

İşte bunun gibi bir şeydir şiir.

— Bana bir tane şiirinizi okur musunuz?

— *Eski takvim hesabıyla*

Bu sabah başladı bahar

Geri geldi Memedime

Yolladığım oyuncaklar

Kurulmamış zembereği

Küskün duruyor kamyonet

Yüzdüremedi leğende

Beyaz kotrasını Memed

— Memed kim?

— O benim oğlum, senin gibi küçük, burada olsa oynardınız.

— Çok mu seviyorsunuz Memed'i?

— Hem de çok.

— Babam da beni seviyor mudur?

— Şiir okuduğuna göre sana, çok seviyordur.

— Memed yakındaysa gitsem onunla oynarız biraz, oynamak istiyorum ben, dedi Elif.

— Memed çok uzakta, gurbette, dedi şair amca. “Ancak bak, şu yan taraftaki kitabın içine gir. Sabahattin Amca var orada. O da yazar. Yuvarlak gözlüklerinden görünce anlarsın. Kızı var onun, sapsarı saçlı Filiz. Oynarsın bahçede onunla.”

Koşarak diğer kitabın içine daldı Elif fakat göremedi Sabahattin Amca'yı. Bahçede gördüğü Aliye Teyze:

— Sabahattin Amca şimdi çok uzakta Elif'çiğim, dedi.

Filiz'e seslendi, sarı beliklerini sallayarak geldi Filiz, tam sek sek oynayacakken Elif gözlerini açtı. Babası gülümsüyordu:

— *Elifbaman yapraklarında...*